

HANA REPOVÁ

OD AUTORKY
BESTSELLERU
Boh plače
potichu

Ak mi odpustíš

II. diel románu

HANA REPOVÁ

Ak mi odpustíš

II. diel románu

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 93 - 9

HANA REPOVÁ

Ak mi odpustíš

II. diel románu

moderné romány

Copyright © Hana Repová 2018

Kapitola 1

Práve, keď sa chystal zamknúť reštauráciu a odviezť Avery domov s nádejou, že sa cestou budú môcť pohovárať, zazvonil mu mobil. Policajt na druhej strane mu znudene oznámil, že jeho otec je na záchytke a má si poňho prísť. Avery sa rozlúčila a zoberala si taxík a on sa tomu musel len bezmocne prizerať. Ich rozhovor musí opäť odložiť na neskôr.

Rosenthal senior bol špinavý a zrejme ho okradli, lebo mu chýbal prsteň, hodinky aj retiazka. Peňaženku mal tiež prázdnu, zostal mu ale mobil. Asi iba preto, že mal poškodený displej. Policajti teda kontaktovali posledné volané číslo. Boli to všetky tie zmeškané hovory z dnešného popoludnia, ktoré on tak tvrdohlavo odignoroval.

Michael mu s povzdychom pomohol nastúpiť do auta. Jeho otec len niečo nezrozumiteľné blabotal a zostávalo mu iba dúfať, že sa mu nepovracia v aute. Doma ho rovno postavil pod sprchu a pustil na neho prúd vody.

„Najskôr sa osprchuj, inak u mňa neostaneš.“
Vrátil sa do kúpeľne práve vo chvíli, keď jeho otec siahal po šedom tričku, ktoré si tam vyzliekla Avery.

„Nie, toto nie.“

Pohotovo sa chopil trička, čo ešte voňalo po nej.

„Obleč si toto modré.“

Ukázal na teplákovú súpravu, modré tričko a boxerky s ponožkami, čo mu práve priniesol. Po sprche ho uložil do postele, hoci sa mu predstava, že jeho namol opitý otec bude spať v posteli, v ktorej ešte nedávno spávala Avery, protivila, ale nemal inú možnosť. Nechcel totiž riskovať, že sa v noci zadusí zvratkami a táto izba bola najbližšie k tej jeho. Občas ho príde skontrolovať.

Po nočných kontrolách sa ráno zobudil na buchnutie vchodových dverí, a aj keď okamžite vyskočil z postele, jeho hosť bol už preč. Zasa raz sa tu vyspal a zmizol nevedno kam. Odišiel len v jeho teplákovvej súprave, lebo jeho špinavé oblečenie, čo hodil večer do práčky, bolo ešte mokré. Prehodil ho z práčky do sušičky a nalial do kávovaru vodu.

Bol na smrť unavený, lebo v noci niekoľkokrát vstal skontrolovať ho a potom dlho nevedel zaspať. Potreboval silnú kávu, aby tento deň nejako prežil. Nasypal do odmerky kávové zrná a pri tichom pradení kávovaru čakal na svoju drogu. Bol hladný, no v chladničke toho veľa neostalo. Bude si musieť vystačiť s jablkom.

Teraz by pre niekoľko Averiných lievancov doslova vraždil. Včera si už nestihli vymeniť ani zopár slov. Najskôr počas prestávky sedela s dievčatami pri kúsku čokoládového koláča, čo priniesla ako poďakovanie, a neskôr bol taký bláziniec, že sa mu už nenaskytla možnosť porozprávať sa.

Spoliehal sa na to, že ju večer zavezie domov, ak by sa na neho skutočne usmialo šťastie, možno aj k sebe. Dúfal, že sa budú môcť aspoň chvíľu v pokoji porozprávať. Po tom, čo sa medzi nimi stalo, sa trochu upokojil, prešiel ho ten hnev a napätie, čo v sebe už týždne dusil, no aj tak medzi nimi ešte bola obrovská priepasť a predstava toho, že ju bude musieť preklenúť, ho desila.

Nevedel ju vôbec odhadnúť, čo potvrdilo aj jej správanie počas včerajšieho dopoludnia. Ani vo sne by mu nebolo napadlo, že ho naozaj pobozká. Prekvapila ho. No na druhej strane si bol teraz už celkom istý, že sa jej nehodlá vzdať. Otvoril svoju peňažen-

ku, čo ležala na stole a vybral znova lístok z čínskeho koláčika.

Miluješ, pretože miluješ. Pre lásku niet dôvodu.

Znova ho vložil späť a chcel ju zatvoriť, keď si uvedomil, že jeho peňaženka tu vlastne nemá čo robiť. Včera si ju nechal v bunde a bunda visela v predsieni. Jediný pohľad mu prezradil, že chýba päťdesiateurová bankovka. Otec si ju zrejme „požičal“.

Kávovar stíchol a Michael si nalial horúci mok do najväčšej šálky, akú doma mal. Jej vôňa sa okamžite šírila celým prízemím. Tento druh si priniesol z reštaurácie len včera. Objednala ju Avery. Musel uznať, že to bola dobrá voľba. Chutila aj voňala rovnako dobre a stála o tretinu menej ako tá, čo spočiatku objednával on. V týchto veciach sa naozaj vyznala. V zámke zaštrkotal kľúč a domom sa ozvalo zabuchnutie vchodových dverí. Do kuchyne vošiel jeho otec s vreckom pečiva v ruke.

„Michael, už si hore...“ prekvapene zastal. „Bol som kúpiť nejaké pečivo.“

Položil vrecko na stôl a vedľa neho zvyšné bankovky a mince. Dnes vyzeral oveľa lepšie ako včera, no Michaelovi neušlo ako počas posledných rokov, čo neboli v kontakte, zostarol. Videl ho len raz, na dedkovom pohrebe, a vtedy sa vyparil ihneď po obrade.

Už dávno ho prestal nenávidieť. Nenávisť, ako taká, stojí v skutočnosti priveľa energie. To, čo mu

urobil, ho bolelo, no časom sa tá rana postupne zahojila. Možno aj preto, že si uvedomil, že svojim počínaním ho uchránil od obrovského omylu. Eva nebola ženou jeho života, hoci v čase, keď bol s ňou, bol o tom skalopevne presvedčený.

Na poschodí mu začal zvoniť mobil, no obával sa, že ak vyjde hore, otec sa znova vyparí.

„Musím skontrolovať, kto to je. Nikam nechod!“ Odpoveďou mu bolo len krátke kývnutie. Vybehol do svojej izby a chvíľu hľadal mobil. Nakoniec ho našiel v posteli.

„Petra? Stalo sa niečo?“

„Michael, nechala som si to celé ešte raz prejsť hlavou a urobila som kalkulácie. Ten Amsterdam jednoducho nemôžeme pustiť! Potrebujem len, aby si na deň, dva prišiel do Amsterdamu podpísať zmluvu a o všetko ostatné sa postarám. Gayer nás odporúčal ďalej, máme tu dobré meno. Tejto šance sa jednoducho musíme chytiť!“

„Prrr. Petra, práve som sa zobudil po nie veľmi dlhej noci.“

„Prepáč, ale tlačí nás čas. Ja už som skoro tri hodiny v kancelárii. Musíme to skúsiť! Jednoducho musíme. Viem, že si teraz hlavou inde a že máš momentálne rozrobené súkromné veci, ale som si istá, že ak to necháš plávať, budeš to čoskoro ľutovať. Len

deň, najviac dva a viac sa o ten projekt nemusíš starať. Sľubujem.“

„Dobre. Uvidím, čo sa bude dať robiť. Zavolám ti neskôr.“

„V poriadku. Ale určite sa mi ozvi.“

„Ozvem, môžeš sa spoľahnúť.“

Otca našiel sedieť v treskúcej zime na terase.

„Čo tu vonku robíš?“

Pokrčil len ramenami, akoby na tom vôbec nezáležalo.

„Neviem v tom dome vydržať. Spomienky na to, ako sme spolu vrtali poličky a upevňovali kvetináče, ma pichajú ako ostne. Už minule som tu nemohol vydržať ani o minútu dlhšie.“ Konečne sa k nemu otočil, vstal a prešiel pár krokov späť do kuchyne.

„Tak strašne ma mrzí, čo som urobil. Neviem si to odpustiť. Bol som taký idiot, mal som všetko a zničil som to pre... Prečo vlastne? Ani sám to neviem. Vlastná márnomyseľnosť ma obrala o zvyšky zdravého rozumu.“

Prešiel k oknu a s rukami vo vreckách pokračoval.

„Imponovalo mi, že taká pekná mladá baba ako bola Eva, o mňa prejavila záujem. Chcel som si dokázať, že ešte nepatrím do starého železa. Jej mladosť a temperament ma doslova pobláznili. Túžil som mať na chvíľu pocit, že s ňou sa dokážem vyhnúť stereo-

typu, ktorý ma každým dňom ubíjal. Každý deň som si kládol otázku, či toto, čo žijem s tvojou mamou, má byť v mojom živote to posledné, čo ešte dokážem zažiť.“

Michael znova zobral svoju šálku s kávou a oprel sa chrbtom o kuchynský pult. Neprerušoval ho, lebo na tento rozhovor čakal niekoľko rokov a v poslednom čase už strácal nádej, že sa s otcom o celej tej ošemetnej záležitosti dokážu niekedy porozprávať. Zvláštne bolo, že vždy, keď si predstavoval, ako k nemu raz príde, vykričal otcovi vo svojich predstavách pekne od srdca všetko, čo si o ňom myslí a až potom sa mu konečne ulavilo. No teraz nemal vôbec potrebu kričať, ani mu protirečiť, dokonca ani ho prerušovať. Naopak, po rokoch cítil na počudovanie vo svojej duši pokoj...

„Bol som nespokojný so svojim životom a mrzí ma, že najviac som ublížil tebe a tvojej matke, viem to.“

„A svojej,“ doplnil ho Michael, ani nevedel prečo.

„Hej, aj tej. No tá si to, vzhľadom na jej chorobu, našťastie, už nepamätá.“

„Miloval si ju?“

Jeho otec šokovane zdvihol pohľad. Tú otázku očividne nečakal.

„Koho? Evu?“

Michael prikývol a on len smutne zavrtel hlavou.

„Miloval som len tvoju matku. A ešte stále milujem. Eva bola jeden veľký omyl v čase mojej osobnej krízy.“

„Vlastne by som ti mal byť vďačný. Keby sa to vtedy nebolo stalo... Pochybujem, že by sme boli spolu šťastní. Naposledy som o nej počul, že tancuje v nejakom poľskom nočnom klube. Kedysi som si myslel, že chceme obaja to isté, no zjavne som sa mýlil.“

Napadlo mu, že ak otec chodí za babkou, tak zrejme len do jej bytu na prízemí.

„Vieš, že mama vymenila po tvojom odchode stôl v jedálni?“

„Čože? Ved' ten stôl miluje. Je to celá jej pýcha.“

Michael prikývol. Tiež dobre vedel, že ten stôl je cenná starožitnosť a jeho matka na ňom lípla.

„Týždeň po tom, ako si odišiel, ho dala zabaliť a uložiť na povalu. Nedokázala sa po tvojom odchode pozeráť na tvoje prázdne miesto. Kúpila ako náhradu okrúhly stôl od nejakého dizajnéra. A ja ten stôl tak neznášam.“

Otec pri týchto jeho slovách viditeľne zaťal sánku a vyšiel znova na terasu.

Kapitola 2

Deň v reštaurácii sa začal hekticky. Hneď ráno prišla za ním majiteľka neďalekej reštaurácie írskeho pubu s prosbou o pomoc. Dnes mala objednanú spoločnosť. Rodinná oslava so šesťdesiatimi hosťami a v noci prasklo vodovodné potrubie. Prišla Michaela poprosiť, či by tú spoločnosť neprebral. Všetky suroviny a výzdobu mu dá k dispozícii a jej personál pomôže s prípravou jedál, aj s obsluhou, ak chce. Nechcela žiadny zisk. Išlo o prominentnú partiu, ktorej hlava rodiny oslavovala šesťdesiatku, príde aj veľa hostí zo zahraničia. Viac ako finančnej ujmy sa bála toho, že príde o svoje dobré meno, a tak Michaela úpenlivo prosila, aby ju neodmietol.

Váhal, čo má urobiť. Bolo to veľmi naráchlo. Obával sa, že nebudú mať dost času na prípravu a neskôr vypukne chaos, dôsledkom ktorého môže utrpieť dobré meno jeho reštaurácie. Bol to risk a keďže mal momentálne plnú hlavu svojich ostatných starostí, nebol tomu plánu veľmi naklonený, aj keď z ľudského a v podstate aj susedského hľadiska by pomohol rád.

Vyžiadal si hodinu na rozmyslenie a čakal, kým sa objaví Avery. Práve, keď vchádzala do dverí, zazvonil mu vo vrecku mobil a na displeji blikalo Petrinovo meno, no teraz na ňu naozaj nemal čas. Zamietol hovor a zavolaal Avery hneď do svojej kancelárie.

Len čo za ňou zatvoril dvere, strhol ju do náručia a pobožkal ju na čelo. Rád by si bol zobral viac, no opatrnosť ho nabádala nepokaziť to, čo si doteraz tak ťažko vybojoval. A naozaj, Avery sa mu opatrne vyslobodila z náručia a odstúpila od neho. Vyhýbala sa aj jeho pohľadu. Vedel, že s ňou mal hovoriť už včera, no bol taký zaneprázdnený otcom, že už na to nemal čas. Nedostal sa k tomu, hoci veľmi dobre vedel, že ak s ňou nebude hovoriť a poskytne jej čas na premýšľanie, zasa sa stiahne do tej svojej ulity.

„Neodháňaj ma od seba... Viem, mal som ti zavolať, ale všetko sa na mňa sype. Nič nestíham...“ Jeho slová podčiarklo ďalšie náhlivé zvonenie telefónu.

Opäť Petra. Vedel, že mu nedá pokoj, pokým s ňou nebude hovoriť, a tak zdvihol hovor.

„Ahoj, Petra. Prepáč, že som ťa zrušil, ale momentálne mám toho naozaj veľa.“

Avery prešla popri ňom k dverám. Rozhodla sa, že mu pri telefonovaní poskytne súkromie, keďže išlo o veci, do ktorých ju nič nebolo. Položila ruku na kľučku, no jedným krokom jej zahatal cestu. Vzal jej ruku z kľučky do svojej dlane a pevne ju stisol. Stál tak blízko, že počula každé Petrino slovo. Hovorila o nejakom súrnom obchode v Amsterdame. Upozorňovala ho na to, že ak do dvoch dní nepodpíše zmluvu, celý obchod padne. Michael hovoril s Petrou, ale hľadel pri tom na ňu.

„Petra, teraz je ten najnevhodnejší čas na to, aby som opustil Frankfurt. Práve sa chystám s Avery prebrať nejaké veľmi dôležité veci.“

„Čože? Tak už si...“

„Hovorím, že je práve pri mne,“ skočil jej pohoťovo do reči.

„Rozumiem. Ale, Michael, mohol by si zajtra priletieť ranným lietadlom a pozajtra večer sa vrátiť do Frankfurtu. A všetko by bolo vybavené. Mysli na to, koľko stratíš, ako to necháš plávať.“

Michael váhal, no Avery pochopila, že ide o veľa.

Chcela mu pomôcť. Bola mu to dlžná. Okrem toho, jeden či dva dni, keď nebude neustále v jeho

prítomnosti, prečistia hlavu aj jej. Odstup im obom môže len pomôcť. Tým jediným si bola istá. Stisla mu súhlasne ruku, ktorou ešte stále zvieral tú jej a prikývla, aby pochopil, že má súhlasiť. Rezignovane si vzdychol.

„Dobre, Petra. Vyhrala si. Kúp mi letenku a pošli mi ju aj so všetkými pokynmi mailom. A urýchli všetko, čo sa dá. Chcem byť naozaj čo najskôr späť vo Frankfurte.“

Ešte len zložil hovor s Petrou, už mu znova zvonil mobil. Avery videla, ako vynervovane prepol telefón do tichého režimu a odložil ho na stôl za svoj chrbát. Zadíval sa na ňu, pomaly sa svaly na jeho tvári uvoľnili a pery sa roztiahli do oslnivého úsmevu.

„Aká veľká je šanca, že si ten včerajšok zopakujeme?“

„Mizivá,“ odvetila drzo, no keď sa k nej nahol, jej hlava sa automaticky posunula smerom k nemu. Roztriasla sa ako osika, len čo sa jeho pery dotkli tých jej. Objal ju a pritiahol si ju bližšie a v tej chvíli vedela, že nemôže inak a nič na tom nezmenia, ani výčitky voči Marcovi. Tá chémia, ktorá od začiatku medzi ňou a Michaelom bola, sa nedala len tak odignorovať. Bola silnejšia ako ona. Keď zacítila ako jeho prsty zablúdili pod okraj jej blúzky a zrazu sa kĺzali po jej nahej pokožke, zaspätkovala.

Michael videl, že ju vystrašil a bol by sám seba najradšej nakopal do zadku. Prečo musí byť taký idiot?

„Pokož...“ zašepkal chrapľavým hlasom.

„Avery...“ Nemohla sa na neho pozrieť.

„Avery, pozri sa na mňa.“ Prstom jej zdvihol bradu a prinútil ju pozrieť mu do očí. „Bola si u mňa dva týždne a z toho dve noci sme spali v jednej posteli. A ne... neprekročil som istú hranicu. A hoci to chcem viac ako čokoľvek iné, neurobím to ani v budúcnosti, pokiaľ si nebudem absolútne istý, že to chceš aj ty. Na to sa môžeš stopercentne spoľahnúť.“

Napätie v jej ramenách povolilo. Konečne sa jej poradilo opäť uvoľniť. Čítal v nej ako v otvorenej knihe. Ihneď pochopil, čo mu nemohla otvorene povedať.

„Na stole sa znova rozsvietil jeho mobil, no on ho naďalej ignoroval. „Ale ako vidíš, tuším sa všetko spriahlo proti nám.“ S povzdychom prebral hovor. „Dajte mi päť minút. Ihneď vám zavolám späť,“ povedal a zložil.

„Musíme to odložiť na neskôr. Potrebujem jedno tvoje rozhodnutie. Sme schopní zvládnuť dnes poobede šesťdesiat osôb ako uzavretú spoločnosť? Budeme mať dvoch kuchárov navyše a suroviny nám dodajú. Rodinná oslava sa mala konať v reštaurácii a pube oproti, no praskla im voda. Majiteľka ma prosí o pomoc, no rozhodnúť musíš ty.“

„Ja? Ty si predsa majiteľ, či nie?“

„A ty to tu vieš. Nechcem diskutovať o kompetenciách. Chcem len jednoduchú odpoveď... Áno, alebo nie!“

„Áno. Ak zatvorím normálnu prevádzku, tak áno,“ povedala po chvíľke. Usmial sa a podal jej svoj mobil.

„Je to tvoja akcia, ja som mimo hru.“

Kapitola 3

Avery stála za barom a robila si plán, ktorého sa chcela držať, aby to dnes večer neskončilo katastrofou. Štyri čašníčky prenášali dekorácie z pubu do ich reštaurácie, Michael, majiteľka a dvaja pomocní kuchári prenášali potraviny krížom cez cestu a dvaja hlavní kuchári z oboch prevádzok si rozdeľovali úlohy.

Do príchodu hostí im zostávalo ešte šesť hodín a z tých budú potrebovať každú minútu. Vedela, že dnes večer to pre ňu bude skúška ohňom, no zároveň vedela aj to, že je to jej šanca ukázať, čo vie a že na to má. Chcela mu dokázať, že urobil správne, že jej zveril vedenie reštaurácie. No nebude to jednoduché. Už teraz počula, ako Denise šomre, že oni musia vlá-